

Sygn. akt II UK 184/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W. obecnie Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.
o prawo do emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu
rentowego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu
kosztów postępowaniu kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie z wniosku B. S. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o prawo do emerytury policyjnej, oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 lipca 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 16 grudnia 2013 r., w której stwierdzono ustanie z dniem 21 maja 2009 r. prawa wnioskodawcy do emerytury policyjnej oraz wstrzymanie jej wypłaty od dnia 1 stycznia 2014 r. (pkt

l) oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt II).

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji i powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r. II UK 151/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65), wskazał, że przesłanką utraty prawa do emerytury policyjnej jest prawomocne skazanie po dniu 11 czerwca 2007 r. za czyn zabroniony, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.). Skoro wnioskodawca został skazany wyrokiem z dnia 25 czerwca 2008 r., II K 391/04 Sądu Rejonowego w S. za przestępstwa wymienione w art. 231 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 291 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 i 3 k.k., w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k., to trafnie Sąd pierwszej instancji uznał, że decyzja organu rentowego o ustaniu prawa do emerytury policyjnej i wstrzymaniu wypłaty świadczenia, jest prawidłowa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie przepisów postępowania – art. 382 w związku z art. 316 § 1 k.p.c. wobec „przemilczenia przyjętego pisma zawierającego informację o zatarciu skazania w stosunku do skarżącego oraz przyjętego dowodu z dokumentu urzędowego - Zaświadczenia z Kartoteki Karnej Krajowego Rejestru Karnego - stanowiącego dowód na okoliczność niekaralności skarżącego na dzień wyrokowania”, wniósł o uchylenie wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, bądź oddalenie skargi kasacyjnej w całości wraz z orzeczeniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r.,

II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 - LEX nr 1380967).

Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Argumenty przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie znajdują oparcia w stanie faktycznym niniejszej sprawy i stanowią jedynie próbę podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, z którymi strona pozwana się nie zgadza. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie budzi wątpliwości, że przesłanką utraty prawa do emerytury policyjnej jest prawomocne skazanie po dniu 11 czerwca 2007 r. za czyn zabroniony, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) – por. wyrok z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11. W przypadku takiego skazania następuje nieodwracalna utrata prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie ustawy ze skutkiem od chwili prawomocnego skazania, nie zaś z chwilą wydania decyzji przez organ rentowy, zaś ustawa nie przewiduje „przywrócenia” prawa do świadczenia zaopatrzeniowego (tak w wyroku z dnia 24 czerwca 2015 r., II UK 247/14 – niepublikowany, w którym wyrażono również trafny pogląd, że zatarcie skazania nie oznacza, że przestępstwo nie zostało popełnione, oznaczając jedynie, że od chwili zatarcia skazania (a więc na przyszłość), skazany ma status osoby niekaranej).

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 oraz § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).